

OVERWEGING DODENHERDENKING Losser

bij Johannes 10:1-15 – 4 mei 2024

Een goede herder kent zijn schapen bij de naam – zo kent Jezus ook ons bij naam. Onze naam is geschreven in Gods hand. Hij kent ons door en door en zal ons nooit vergeten. Hij is geen dief of rover en doet niets in het geniep. God is niet stiekem of achterbaks. Hij heeft deze wereld aan het licht gebracht!

Durven wij in deze tijd nog Jezus' volgeling te zijn en in Hem onze herder te zien? Willen wij hem navolgen, dan moeten wij als één kudde zijn. Geen blinde volgelingen, maar bereid om naar het licht te gaan, licht te brengen in deze wereld.

Jezus is de Deur – een deur die openstaat. Open naar ons, open naar liefde. Hij is onze Herder. Een belangeloze leider – niet uit op macht, maar uit op gemeenschap, uit dienstbaarheid naar ons.

Zoals er vele belangeloze liefde is en was op deze wereld: van ouders, leraren, verplegers, mensen die hebben gestreden voor onze vrijheid, die onderdak hebben gegeven aan vluchtelingen en vervolgd, die de moed en de kracht en het initiatief hebben en hadden om op te staan voor een vredige wereld. Zo mogen ook wij van schaap tot herder worden voor elkaar.

Licht brengen in deze wereld begint bij onszelf. We moeten bij onszelf te rade gaan. De hand in eigen boezem steken. Zelf in de spiegel kijken.

Zijn we bereid eerst door die Deur naar binnen te gaan? Diep in ons hart, om te bezinnen, te bidden en stil te worden. Waar we kunnen reflecteren op ons eigen handelen.

Want wat is *onze bron*? Is dat een bron van haat of een bron van liefde? Is het een bron van wrok of een bron van wijsheid? Is het een bron van minachting of een bron van mededogen? Is het een bron van minderwaardigheid of een bron van gelijkwaardigheid? Die bron, dat fundament, die Deur naar de waarheid, wil Jezus zijn.

Met Hem wordt ons hart een plek van verzoening, waar we God vergeving kunnen vragen, van waaruit we opnieuw kunnen beginnen.

Als we ons zo durven herbronnen, kunnen we door die Deur ook weer naar buiten.

Maar zonder een herder kunnen we gemakkelijk verdwalen. Verdwalen in nepnieuws, misinformatie, deep-fake, roddel en propaganda. We weten soms niet meer wat leugen is en wat waarheid. We kunnen erin verstrikt raken zelfs. Zodanig dat we gemakkelijk een prooi worden van leiders en alwetters die beweren de waarheid in pacht te hebben.

Zij komen als dieven en rovers door de ramen binnensluipen. Angst, verbittering, kwaadsprekerij en jaloezie kunnen ons hart dan tot een slagveld maken. Iedereen die verantwoordelijkheid draagt over anderen kan zo'n dief of rover worden. Elke gewone burger kan een wolf in schaapskleren worden. Maar het goede nieuws is dat we een keuze hebben. Om op te staan tégen het kwaad en te kiezen vóór het goede.

Wat goed is, komt van God. Geen zoetsappige God die alles met de mantel der liefde bedekt. Maar zeker ook geen wrekende God die partij kiest voor wie hem voor zijn karretje spant. God kiest geen partij en heeft geen politieke agenda. Hij wil eenheid in verscheidenheid, geen tweedracht en verdeeldheid.

God wil dat we dienstbaar zijn aan elkaar. Zo is Jezus als Goede Herder ons voorbeeld van een goede dienaar. Hij waste immers de voeten van zijn leerlingen - we moeten buigen om onze behoefte aan macht te breken. Telkens naar de ander kijken, om niet tot hoogmoed te vervallen.

Jezus is de Goede Herder, omdat hij bereid was zijn leven voor ons te geven. Hij leek weerloos in zijn bereidheid om lief te hebben tot het uiterste toe.

En toch ligt daarin Zijn kracht en zijn waarde: door ons te genezen van lamheid, blindheid en doofheid – zodat we opstaan tegen onrecht en in beweging komen, de noden zien en luisteren naar elkaar. Zo krijgen we toegang tot de Vader, zo gaan we door die Deur: door elkaar mens te laten zijn en elkaar leven te gunnen.

Geloof in een samenleving waarin we werkelijk samen kunnen leven, vraagt offers. Zoals we zien en hebben gezien bij de mensen die streden voor onze vrijheid in oorlog en conflictgebieden. Het ultieme offer dat Jezus ons heeft voorgeleefd. En wat hebben wij voor elkaar over?

Overal waar waarheid en vrijheid op het spel staan, roepen mensen om vrede. Maar oorlog is niet voorbij zolang we onszelf niet bevrijden van haat en vergeldingsdrang, van verbittering en jaloezie, van wraak en van eigenbelang, van angst en van woede.

Wat er nu in de wereld gebeurt zal niet zonder littekens blijven, zoals er nu nog littekens zijn van de zinloosheid van oorlog, littekens waar we steeds maar over struikelen. Het zijn struikelstenen, stenen des aanstoots, Stolpersteine. Herinneringen die ons doen buigen, ons met onze neus op de harde feiten drukken en ons aan moeten zetten tot een houding van tolerantie, niet van haat.

Om die littekens te laten helen en in de toekomst te voorkomen, moet in wat wij doen de onderlinge vrede centraal staan. Die vrede moeten we niet buiten onszelf zoeken.

Dat vraagt begrip, verzoening en vergeving. Dat vraagt een luisterende houding. Laat die Stem van de Goede Herder niet verloren gaan in het geroezemoes, in spraakverwarring en wapengekletter.

Die stem roept ons op tot gemeenschapszin, tot solidariteit. Wij zijn allemaal kinderen van onze Vader, één in al onze verscheidenheid – en daardoor verbonden met elkaar. Jezus wil dat we leven in dát licht.

Vrede is daarom een opdracht. Iets waar we dagelijks aan moeten werken.

Amen.